





Είχε λοιπόν τόσο μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του το ζήτα και ζήλευε τόσο πολύ τα άλλα σύμφωνα, που, όποτε έβρισκε ευκαιρία, τα πιτσιλούσε με ζεματιστό νερό, τα ζάρωνε, τα ζούπαγε, τους έκανε λαβές ζιού ζίτσου, τα έριχνε μέσα σε γκριζα καζάνια, τα ζάλιζε με τις φωνές του, τους φόραγε ζουρλομανδύες και έκανε του κόσμου τις ζαβολιές όταν έπαιζε μαζί τους.

— Πάψε να μας ζεματίζεις, να μας ζαρώνεις, να μας ζουπάς, να μας κάνεις λαβές ζιού ζίτσου, να μας ρίχνεις σε γκριζα καζάνια, να μας ζαλίζεις, να μας φοράς ζουρλομανδύες και να κάνεις ζαβολιές! του λέγανε τα άλλα σύμφωνα.

Αλλά το ζήτα συνέχιζε να τα ζεματίζει, να τα ζαρώνει, να τα ζουπάει και να κάνει ζαβολιές.

Τη μέρα που γιόρταζε τα γενέθλιά του, όμως, το παραξήλωσε. Έφτιαξε δεκάξι ροζ ζελέδες με μπόλικη ζάχαρη και έβαλε μέσα μπόλικά ζουζούνια.

Κάλεσε τα υπόλοιπα σύμφωνα σε τραπέζι και τους σερβίρισε από ένα ροζ ζελέ.

— Τι είναι αυτά τα μαυράκια μέσα στο ζελέ; ρώτησε το λιχουδικο λάμδα.

— Σταφίδες!

— Σταφίδες στο ζελέ;

— Ναι. Ροζ ζελέδες με σταφίδες. Η σπειαλιτέ μου. Το καλύτερο ζαχαρωτό.





Ανύποπτα τα υπόλοιπα σύμφωνα της αλφαβήτας φάγανε τους ζελέδες και, μόλις τους φάγανε, το ζήτα άρχισε να χαχανίζει.

— Βρε χαζά, τους είπε, δεν ήταν σταφίδες!

— Τι ήτανε;

— Ζουζούνια! Με ζουζούνια είχα γεμίσει τους ζελέδες! Ροζ ζελέ με ζουζούνια φάγατε, χαζούλικά! Ζου-ζού-νια! Ζου-ζού-νια!

Αυτό πια πήγαινε πολύ. Τα άλλα σύμφωνα έφυγαν μурμουρίζοντας θυμωμένα και από κείνη τη μέρα αποφεύγουν το ζήτα. Ούτε το ζυγώνουνε ούτε το αγγίζουν από τότε. Γι' αυτό πολύ σπάνια θα δείτε σύμφωνο κοντά σε ζήτα.

